

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Satire

طنز

سید هاشم سدید

۱۷ اپریل ۲۰۱۲

تا نازبردار داری، ناز کن!

- آقای کرزی، شما در اولین عکس العمل تان، پس از حملات نیرو های طالبان به هفت منطقه در شهر کابل و شهر های لوگر، پکتیا و ننگرهار گفتید: " داخل شدن تروریستان انتحاری در کابل و دیگر ولایات کشوری یک ناکامی استخباراتی برای نیرو های افغان و به خصوص برای ناتو است."

این انتقاد و انتظار شما از نیرو های ناتو مرا به یاد ضرب المثل زیبای "حالیکه زائیدی بزرگش هم کن" انداخت؛ ضرب المثلی که به یک اعتبار معنی اش این است که حال که آمدی و اوضاع آشفته این کشور را آشفته تر کردی و تیغ های بُران را به دست زنگیان مست دادی ما را تنها مگذار و یتیم مساز، کار ما را به آخر برسان و سامان بده. و تا طالب است و القاعده و حقانی و دیگر دهشت افگنان نابود نشده اند و مداخلات ایران و پاکستان پایان نیافته با ما باش و ما را از عنایتها، حمایت ها و الطاف عظیم و سخاوتمندانه ات بی بهره و محروم مکن. ما به تنهایی هیچ

هیچیم!

باتوجه به این اصل که وظیفه حفاظت جان و مال مردم و دفاع از خاک و سائر نوامیس ملی در هر کشور، اولتر از همه، بدوش وزارت دفاع، وزارت داخله، ریاست عمومی امنیت ملی و به دوش دولت است، چنین انتظاری به نظر تان شرم آور نمی آید؟

وزرای وزارت دفاع و داخله و رؤسای ریاست عمومی امنیت ملی و این همه افسر و درجه دار و عسکر و پولیس کار شان چیست، و چه دردی را منحیث افراد و مقام های مسؤول امنیتی در کشور دوا می کنند که شما بحث خاص کردن ضعف استخباراتی و انتقاد و انتظار از قوای ناتو در افغانستان را به جای خاص و منفرد کردن وظیفه استخبارات اردو و استخبارات وزارت داخله و ریاست عمومی امنیت ملی و وظایف خودتان، به عنوان قومندان اعلی اردو، پیش می کشید؟

دولتی (حکومتی) که نتواند خانه و کشور امن و امان، و زندگی آرام و مصون برای مردم خود فراهم کند، به چه دردی خواهد خورد؛ و به چه حق و اعتباری دعوای مشروعیت و حاکمیت خواهد کرد؟

شما فکر نمی کنید که موجودیت دولتی که از پیشگیری (و دفع) حملات چهار تا دهشت افکن آنهم در مرکز و پایتخت کشور چنان درمانده و ناتوان باشد - خصوصاً بعد از بیشتر از ده سال حکومت داری، هزینه کردن ده ها میلیارد دالر و موجودیت بیشتر از سه صد هزار نیرو های نظامی و انتظامی و... بومی - نشانه تباه شدن کشوری است که دست اندرکاران بی کفایتی در آن زمام حکومت را در دست دارند؟ عاقبت کار شما با چنین ضعف و ناتوانی، و با این همه اتکای پایان ناپذیر به دیگران چه خواهد شد و به کجا خواهد رسید؟

سال دو سال دیگر - اگر فرض را بر آن قرار بدهیم که نیروهای خارجی افغانستان را ترک می کنند - وقتی نیرو های خارجی کشور را ترک کنند، شما برای حفاظت خاک و مردم در برابر توطئه های پنهان و آشکار ایران و پاکستان و دیگران، و در برابر حملات نیروهای طالب و حقانی و حکمتیار و...، به عنوان یک رئیس جمهور، به عنوان رئیس یک کشور، چه خواهید کرد؟ آیا به این مسأله، شما و هم پالکی های تان فکر کرده اید؟

- آره! از ذکر همه حرفها در مورد این که ما چه خواهیم کرد، چون وقت بسیار تنگ و قیمتی است، صرف نظر می کنم. می خواهم در اینجا و اکنون تنها به چند نکته که ما چه خواهیم کرد، توجه کنید:

۱- شما تشویش نداشته باشید. وظایف و مسؤولیت های واقعی من حرف هایی که شما آنها را قطار کردید، نیست! از جانبی من آنقدر که بعضی ها فکر می کند ساده نیستم، فکر آنوقت را هم کرده ام.

۲- با راه انداختن انتخابات پیش از وقت، قدرت را به کسی دیگری می سپارم. باز او می داند و کارش!

۳- خودم پیش از این که نیروهای خارجی از افغانستان خارج شوند، کشور را ترک نموده به جایی خواهم رفت که نه غم طالب باشد، نه تشویش چه باید بکنم و چه باید نکنم، نه معضله و مشکل دفع مداخلات پاکستان و ایران - به زعم شما - و غیره و غیره و نه نق زدن تو و این و آن!

۴- به همین اندازه توانستم. منم انسانم. از من انتظار معجزه را نداشته باشید! از مردم تنها یک چنین برایم رسیده است. آن را هم به لقای شان عطا می کنم. سائر چیز هایی که به من رسیده، به خدا و به قرآن و پیامبر قسم که همه اعطیات بی غرض و بدون مدعای خارجیان، به خصوص بخشش امریکائیان دست و دل باز و برادر به جان برابرم آقای محمود احمدی نژاد است.

۵- کشور های بی شمار، خاصناً ایران و پاکستان، از روی وظیفه و به خاطر مدیونیتی که نسبت به من دارند، با علاقه مندی و مسرت زیاد حاضرند از من، تا زمانی که خواسته باشم در آن کشورها زندگی کنم، پذیرائی کنند.

چرا نکنند؟! شما به رد قسم یک مورد یا یک حرف را به من نشان بدهید که من خلاف منافع ایران یا پاکستان یا خلاف منافع برادران عربی خود زده باشم.

۶- تو برو و غم خود را بخور که تا بودی و هستی هم من، و هم دیگران به ریشخت خندیدیم و هنوز هم میخندیم.

۷- در مورد آنچه شما آن را انتقاد از ناتو می خوانید، باید بگویم که ناز بود که من مانند هزاران ناز بالای نازبردارانم کردم. مگر نشنیدی که گفته اند: "تا نازبردار داری ناز کن!"

۲۰۱۲/۰۴/۱۶